

DAGNINGEN

**"VI HAVA GUD I SPETSEN
FÖR OSS."**

—ANDRA KRONIKE. 13:12

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

JUNI 1956

Sionismen i Profetian.

Den 9 oktober 1910 talade pastor Russell inför ett massmöte av judar enligt en begäran som framställdes av en för ändamålet tillsatt judisk kommitté. Inbjudningen var undertecknad av många framstående hebréer i New York. Inbjudningen och pastor Russells svar därpå återges här som följer:

New York den 20 sept. 1910.

Pastor C. T. Russell, Brooklyn, New York.

Det sympatiska intresse, som Ni visat för det judiska folket sedan årtal tillbaka, har icke undgått vår uppmärksamhet. Edra förkastelse-domar över de skändligheter, som föröfvats mot vårt folk i kristendomens namn, ha befäst vår övertygelse, att Ni är en uppriktig vän. Edert föredrag över "Jerusalem och judiska förhoppningar" har berört en känslig sträng i många av vårt folks hjärtan. Men ändå betvivlade vi för en tid huruvida någon kristen präst verkligen kunde intressera sig för en jude såsom sådan och icke blott och bart i hopp om att kunna vinna honom till proselyt. Det var på grund av denna känsla, som några av oss både Eder göra ett offentligt uttalande om arten av Edert intresse för vårt folk, och vi önska låta Eder veta att det uttalande Ni gjorde var mycket tillfredsställande. Däri försäkrade Ni oss, att Ni icke uppmanar judar att bliva kristna och sluta sig till någon av de protestantiska eller katolska sekterna. Detta uttalande, pastor Russell, har blivit offentliggjort vitt och brett i judiska tidningar. Vi känna därför, att vi såsom folk icke ha något att frukta från Eder sida. Ni nämnde tvärtom i Edert uttalande, att grunden till Edert intresse för vårt folk är byggt på Eder tro på vår lags vittnesbörd och våra profeters budskap. Ni kan nog förstå huru förvånade vi äro att finna en kristen präst erkänna, att det finns profetior i bibeln, som ännu äro ouppfyllda och som tillhöra juden men icke den kristne, samt att dessa profetior enligt Edra studier närma sig en uppfyllelse av betydelsefullt intresse för vårt judiska folk och, genom oss såsom nation, för världens övriga folk.

Allt detta, pastor Russell, har lett till bildandet av en judisk massmö-

teskommitté, vilken genom detta brev önskar framställa en begäran till Eder om, att Ni ville hålla ett offentligt föredrag särskilt för vårt folk. Om Ni godhetsfullt antager denna inbjudan, vill Ni tillåta oss föreslå ett ämne för Edert föredrag, vilket vi tro skall bli av stort intresse för allmänheten och särskilt för judarna, nämligen: "SIONISMEN I PROFETIAN" ?

Vad mötet angår, så föreslå vi söndagen den 9 oktober, kl. tre em. Vi har skaffat oss löfte om att vid denna tid få använda HIPPODROMEN, New Yorks största och finaste lokal, och vi hoppas att tiden och platsen skall vara till Eder belåtenhet. Vi försäkra Eder även om en stor åhörarskara av djupt intresserade hebreer, förutom alla andra av allmänheten, som kunna komma med.

I förhoppning att snart få höra från Eder, underteckna vi

Högaktningsfullt

Judiska massmöteskommittén.

Pastor Russels svar:

Brooklyn, N. Y., den 21 sept. 1910.

Judiska massmöteskommittén, New York.

Eder vänliga inbjudning att tala inför det judiska massmötet i New Yorks Hippodrom söndagen den 9 oktober kom i rätt tid tillhanda. Jag tackar för det förtroende, som denna inbjudning innebär. Den tid Ni valt är icke blott passande i sitt förhållande till det judiska nyåret utan även mycket lämplig för mina egna planer, emedan jag avreser den 12 oktober i ärenden till London och andra platser.

Bland det flertal av framstående medlemmar av Edert folk, som Ni föreslagit till ordförande vid massmötet, utväljer jag mr John Barrondess, emedan jag har haft nöjet att personligen konferera med honom och emedan jag vet, att han är mycket lojal mot Edert folks intressen samt emedan jag tror, att han som sådan är mycket högt aktad i Edert folks råd.

Med trofasthet och högaktning,

C. T. RUSSELL.

(Hippodromen är ett operahus, som rymmer omkring 5000 personer. Den var fullpackad den dagen, och många måste vända om utan att få plats. Judarna i New York, som räknas till över en million, hade blivit djupt intresserade genom olika föredrag, som pastor Russel hade

hållit, och de voro mycket ivriga att få höra hans framställning av sionismen, sådan den förebådats av profeterna. Talaren höll den ofantliga åhörareskaran i spänning under nära två timmar, och alla voro tydligen lika omedvetna om tidens flykt, som han själv var. Efter föredraget kunde man iakttaga huru hebreerna i små grupper diskuterade ämnet. Flertalet delade tydligen talarens uppfattning. Mötet var på det hela taget någonting enastående. Aldrig förr hade judar lyssnat med sådan uppmärksamhet på en kristen prästs budskap, och aldrig förr frambar någon kristen präst ett sådant budskap till judar.)

VAD PASTOR RUSSELL SADE.

Ehuru jag en gång var benägen att förkasta bibeln såsom otillförlitlig enligt den högre bibelkritikens mening, har jag sedan dess studerat den mycket allvarligt och helt och hållet oberoende av alla mänskliga trosbekännelser och teorier. Detta studium har storligen upplyst mitt sinne och givit mig en helt annan uppfattning om den heliga boken. Nu har jag oinskränkt förtroende för den. Nu inser jag icke blott, att det finns en stor Skapare, utan även att han är bestämd och regelmässig i sitt handlingssätt mot människorna, i gestaltningen av jordens angelägenheter. Så, t. ex., nämnes i den 102:a psalmen tiden, ja, den bestämda tiden för Guds ynnests återvändande till Sion. Och så finna vi, att det förhåller sig genom hela skriften. David, Salomo och andra representerade var på sin tid Jehova i Israels rike och sutto på "Herrens konungatron". Längre fram i tiden blev konungaväldet taget ifrån Sidkia, den siste av Davids ätt, som satt på tronen i Guds förebildliga rike. När väldet togs från honom, erkände Gud de hedniska regeringarna, men icke på samma sätt som förhållandet var med Israel. Intet av de hedniska rikena erkändes såsom Guds rike. Intet av dem fick något varaktigt välde.

SIDKIA FÖRKASTAD — NEBUDKANESSAR ERKÄND.

Men de hedniska regeringarna fingo löfte om en maktförläning under den period, då Israel skulle vara utstött från Guds ynnest. Vid slutet av den bestämda tiden skulle hedningarnas jordiska maktförläning

upphöra, och Guds ursprungliga anordning, att Israel skulle representera hans rike i världen, skulle återinföras. Dessa äro de fastställda tider, som psalmisten åsyftar. Guds löfte till David — "de trofasta nådelöfterna" — lydte, att en av hans länds frukt skulle alltid sitta på Herrens tron. Den verkliga innebörden av detta löfte var, att Messias, den länge utlovade konungen i Israel, skulle vara roten och telningen av Davids ätt och välsignad av Herren. Hans rike skulle vara ett evigt rike och fullt i stånd att uppfylla alla Guds löften till Abraham. — "I din säd skola alla folk på jorden varda välsignade". — 1 Mos. 22: 18.

Så länge som Gud erkände Israels nation såsom sitt rike, voro dess konungar hans representanter, men när Sidkia förkastades, var det icke inkonsekvent av Gud att erkänna de hedniska regeringarna, såsom förut antytts. Om konung Sidkia läsa vi: "O du, ohelige (engelsk övers.) och ogudaktige furste, vilkens tid har kommit, när din missgärning har nått sin gräns. Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu är skall icke förbliva vad det är. Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta av mig, till dess han kommer, som har rätt därtill (Messias), och jag skall giva det åt honom." (Hes. 21: 25—27). Det var just vid denna tid, som Gud gav den jordiska maktförläningen åt Nebudkanessar och hans efterträdare, såsom det berättas i Daniels profetia. Nebudkanessar hade en dröm men glömde synen. Profeten Daniel, som tidigare blivit tagen till fånga, infördes genom Guds försyn inför konungen, såsom den ende i hela världen, som kunde återgiva konungens dröm och tyda den, och hans förmåga att göra detta säges tydligen ha varit från Herren.

NEBUDKANESSARS SYN PÅ HEDNAVÄLDET.

Konungen såg i drömmen en häpnadsväckande bildstod. Dess huvud av guld representerade Nebudkanessars rike — det babyloniska väldet. Bröstat och armarna av silver representerade det medopersiska riket. Buken och höfterna av koppar representerade det grekiska väldet. De starka benen av järn representerade det romerska kejsarriket i öster och väster. Fötterna av järn och ler representerade det påviska

Rom. Järnet representerade den borgerliga makten och det gyttjiga leret, som kom fötterna att se ut som om de hade varit av sten, representerade den kyrkliga makten, såsom den nu är sammanblandad med den politiska i Europas tio riken. Hela den tidrymd, under vilken dessa olika hedniska regeringar skulle behärska världen, skulle räcka till tiden för det utlovade messianska rikets upprättande. Och denna tidrymd framställs symboliskt såsom "sju tider", det vill säga sju år — tydligen icke bokstavliga utan symboliska år. — (Dan. 2: 28—45. 3 Mos. 26: 18, 24, 28).

De hedniska väldenas jordiska matkförläning skall avslutas med en tid av stor nöd, förutsagd av Daniel (12:1). Då skall Messias träda upp i betydelsen av att taga hand om jordens angelägenheter, och de hedniska regeringarna skola upphöra, ty alla folk skola tjäna och lyda Messias. Då skall Guds utvalda folk, Israel, träda i förgrunden i världens angelägenheter, ty de skola bliva representanter och redskap bland människorna för Messias rike, som skall vara andligt och osynligt, såsom förhållandet är med det välde, som nu utövas av denna världens furste, mörkrets furste, vilken Messias skall binda eller betvinga under de tusen åren av sitt rättfärdighetsvälde samt utrota vid dess slut, då han skall överlämna jordens rike åt Fadern. Männkligheten skall då vara fullkomlig, ty alla uppsåtliga syndare skola utrotas i den andra döden. Under tiden skall Messias rike icke blott välsigna och upplyfta Israel, utan genom Israel skall välsignelsen utsträckas till alla folk, folkslag, stammar och tungomål i full överensstämmelse med Guds löfte och ed till Abraham för mer än trettio århundraden sedan.

Allt detta är kort och skönt framställt i Nebukadnessars dröm enligt Daniels uttydning. (Dan. 2: 28—45). Han såg en sten lossna från berget utan mänsklig hjälp. Han såg vidare huru stenen slog bildstoden på fötterna och resultatet därav blev de hedniska systemens fullständiga ödeläggelse. Att stenen slog bildstoden på fötterna representerar symboliskt, att alla de nuvarande institutionerna skola genom Guds makt bliva till intet såsom en förberedelse till Guds rikets upprättande i deras ställe.

MESSIAS RIKE I SYNEN.

Då skall Messias rike, som sinnebildas av stenen, icke blott fylla platsen, där bilden stod, utan så småningom växa och uppfylla hela jorden. Från denna ståndpunkt är det icke svårt för att tro psalmistens ord, att det är en viss tid, då Gud skall församla Sion, ja, en bestämd tid — fastställd och oföränderlig. Jag gör icke anspråk på att kunna nämna dagen, månaden eller året, då detta skall fullbordas, och då hedningarnas jordiska maktförläning skall utlöpa och Messias rike taga makten. Jag vill emellertid förslagsvis göra en beräkning. Så vitt jag kan se, är tiden för dessa häpnadsväckande tilldragelser mycket, mycket närmare, än många av oss hade tänkt. Det hedniska världsväldets sju tider eller år, räknade efter den beräkningsgrund, som skriften själv angiver, skulle utgöra en dag för ett år, enligt månårsberäkning. Sju månår motsvara 2520 dagar, och då dessa tolkas symboliskt, representera de 2520 år — från den tidpunkt, då Nebukadnessar, bildstodens huvud, blev erkänd och till tiden för den hedniska maktförläningens utlöpande, då stenen skall slå bildstoden på fötterna. Så vitt jag har kunnat utröna, var tidpunkten för Sidkias störtande år 606 f. Kr. Därifrån räknat skulle de 2520 åren för hedningarnas maktförläning utlöpa i oktober 1914. Det finns några, som påstå att Sidkias störtande ägde rum år 588 f. Kr. Om så vore, gör detta en skillnad på endast 18 år och föra oss till år 1932. Min övertygelse är emellertid till förmån för år 1914.

SIONISMENS FRAMTID TRYGGAD.

Under mer än trettio år har jag för de kristna framlagt den uppfattning, som jag i dag framlägger särskilt för judar, efter inbjudning av eder kommitté. För trettio år sedan försökte jag förkunna för Israel det goda budskapet, att Guds bestämda tid för att ihågkomma Sion var inne. Men det var synbarligen för tidigt. Guds bestämda tid, då Israel skulle höra var ännu icke kommen. Jag väntar ännu på Guds egen tid och utväg för uppfyllandet av Jes. 40: 1 och 2 och andra skriftställen, som åsyftar Israel.

För omkring tjugo år sedan uppväckte försynen en stor ledare för

edert folk, dr Hertzl, vars namn nu är i allas eder mun. Medan edert folk var oförberett för något budskap som jag kunde giva dem, vore de likväl redo för vad Gud sände dem genom dr Hertzl — ett hoppets budskap, ett budskap om nationella förhoppningar, som kom edert folks hjärtan att slå hastigare med nytt hopp rörande judarnas framtid. Dr Hertzls strävan var att förmå alla trogna Israels söner att resa sig ur stoftet och eftersträva att bliva en nation bland nationerna och att skaffa ett hem för de förföljda bland dem i Ryssland och östra Europa. Dr Hertzl anslog en populär sträng i folkets hjärtan. Från början var rörelsen rent politisk, och namnet Sion innebar knappast någonting religiöst, men så småningom började dr Hertzl och alla de ledande i edert folks råd att inse, att rörelsens religiösa element var det kraftigaste.

Dr Hertzl har efterträtts av dr Nordau, vilken också tydligen är en man med stora förmågor och mycken patriotism, men sionismen förtvinnar. Jag förråder ingen hemlighet, när jag säger eder, att såväl hos ledarna som bland de djupa leden darrar sionismen i vågskålen och hotar att bliva om intet. Den har uttömt sin kraft i den ursprungligen inslagna riktningen, men den skall icke misslyckas, såsom många frukta. Utan att åtaga mig någon siares roll, svarar jag eder, att sionismen är i färd med att hämta ny kraft, och att dess största välmaktsdagar ännu äro kvar. Enligt min förståelse av de hebreiska profeterna är tiden för "Jakobs nöd" ännu icke slut. Ännu flera *pogromer* (judeförföljelser) kunna väntas i Ryssland och ännu flera skändligheter i Rumänien och annorstädes. Det är i sanning sorgligt att behöva medgiva, att dessa bedrävelser sannolikt skola tillfogas eder av kristna bekännare. Jag saknar ord att uttrycka huru jag blyges över dessa, som sålunda vanhedra min Mästares namn och lära. De äro vilseledda. De ha missförstått den Lärare, som de bekänna sig efterfölja. De hysa den tanken, att Gud skall evigt pina alla, som icke bekänna Kristi namn. Behärskade av villfarelsen tjäna de motståndaren, Satan, såsom gud och vanhedra Jesus. Men liksom patriarken Josefs prövningar och svårigheter enligt Guds försyn förde honom till inflytande, makt och ära, så skola alla dessa erfarenheter och förföljelser resultera i välsignelser för edert

folk och bidra till att driva dem ut ur sin nuvarande förnöjsamhet och demma dem att längta hem — till Palestina. Tillsammans med profeternas röst skola dessa erfarenheter hädanefter allt mer och mer ljuda i edra öron och skola, enligt Guds försyn, åstadkomma mera i sionismens riktning än den personliga stoltheten och den nationella patriotismen.

Det är icke min tanke, att alla de åtta millionerna judar i världen skola allesamman begiva sig till Palestina, även fastän det har beräknats, att landet under gynnsammaste förhållanden skulle kunna föda mer än dubbelt så många. Det är min tanke, att några av de allvarligaste och mest helgade bland edert folk komma att begiva sig till Palestina mycket snart, och att uppblomstringen därstädes skall komma att förvåna världen. Det är vidare min tanke, att judar i varje del av världen, i samma mån som de påverkas av det heliga inflytandet hos Guds löften genom profeterna, skola begiva sig till Palestina med sina sympatier — genom att uppmuntra dem, som ha lättare för att komma åstad än de själva samt genom ekonomiskt understöd och genom bildandet av stora företag därstädes. Tillåt mig framhålla, att under den tid av nöd, som skall beledsaga överflyttandet av det hedniska väldet till Messias hand, komma alla finansiella intressen att bliva hotade. Många av edert folk, som äro förmögna, skola säkerligen ha lust till att befrämja sionismens verksamhet, så snart som de inse, att den är av Gud och är förebådad av profeterna. Och de bland edert folk, som ha för litet tro för att använda sina medel till att främja Guds verk vid denna viktiga tidpunkt, skola inom kort befinna sig i den ställning, som skildras av profeten Hesekiel, som säger (Hes. 7: 19) sålunda:

”Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke kunna rädda dem på Herrens vredes dag, de skola icke kunna mätta sig därmed eller därmed fylla sin buk, ty det har varit för dem en stötesten till missgärning.”

Den store förbundets ängel, som I begären (Mal. 3: 1—3), skall försöka och pröva eder såsom ett folk. De som tillbedja avgudar av guld och silver, aktier och obligationer, skola tuktas hårt av hans hand innan han låter dem få del i de framtida välsignelserna.

*Gud skall Sions berg upphöja
och borttaga folkens slöja
samt utplåna landets skulder på en dag.
Han ett gästabad framsätter
utav märg och feta rätter
samt av silat vin av gammalt äkta slag.*

*Då med fröjd och lossad tunga
man i Juda land skall sjunga:
"Se, en fast och säker stad vi hava fått.
Ingen skall oss mera klandra,
upp till templet nu vi vandra
för att där tillbedja Herren Sebaot.*

*Man skall då ej lära kriga,
man skall spjut och svärd omsmida,
under fikonträäd i ro man sitta får.
Det har Herren så behagat,
ja, hans egen mun har talat,
och vi tro, vad som i ordet skrivet står.*

(Jes. 2: 1—4 och Jes. 25: 6—9).

Detta föredrag, som nu återgivits i korthet, hölls av pastor C. T. Russell för 46 år sedan och det är med förvåning och glädje man kan konstatera vilken oerhörd kunskap i det profetiska ordet, som denne Herrens trogne tjänare ägde. Vår generation har ju f. ö. fått bevittna, hur förutsägelserna om Israel slagit in och idag är hela världens uppmärksamhet riktad på nationen Israel och det bibliska löfteslandets framtida utveckling. Ju mer man fördjupar sig i det som Pastor Russell talat och skrivit, särskilt "Den gudomliga Tidsåldersplanen" skildrad i sex band, får man inte blott stor respekt för det gigantiska arbetet i kunskapsberikande syfte till tjänst för Guds invigda barn, som vänta efter barnskapet — trons husfolk — och för den suckande skapelsen, som våndas och bidar efter Guds barns uppenbarelse, utan ens hjärta fylls också av stor tacksamhet till Herren Gud för allt det underbara som Han skänkt oss genom pastor C. T. Russell. Jag känner det såsom en härlig förmån att genom Dagningen få förmedla denna underbara SANNING till min samtids människor, vilka nu leva i ÄNDENS TID, ja, i själva övergången till en ny nådeshushållning.

Jönköping i Juni 1956
EINAR DOMINIQUE.

Studier i Skriften 1909-1953.

En förutsättning för att man skall kunna följa med dessa studier och förstå, hur skönt Guds plan beträffande människosläktet belyses av exempelvis tabernaklet, Salomons tempel, Hesekiels tempelsyn och Stora pyramiden vid Gize är, att man känner till Guds plan. Lättast sätter man sig in i denna genom att läsa boken "Guds plan — i korthet", som är en sammanfattning av "Studier i Skriften" av Ch. T. Russell. I "Guds plan — i korthet" återfinns man planen i huvuddrag. De studieresultat och tankar, som framläggas i dessa artiklar, belysa endast olika sidor av planen; utgångspunkter äro härvid huvudsakligen sådana uppgifter i Bibeln, som hittills förbigåtts, som blivit ofullständigt tolkade eller icke ha kunnat tolkas. Det mest betydelsefulla är givetvis upprättandet av den himmelska regeringen och ikraftträdandet av beslutet, att människosläktet skall återställas; icke minst gäller detta för de människor, som skola leva kvar här på jorden.

Tabernaklet i öknen belyser bl. a. utväljandet av Jesu medhjälpare i den himmelska regeringen och Salomos tempel Guds plan efter ikraftträdandet av beslutet om judarnas och övriga människors frälsning från den adamitiska dödsdomen. Återställelsen kommer att ske under Kristi tusenåriga regering — tusenårsåldern.

Livet under tusenårsåldern kommer sannolikt i mycket att gestalta sig såsom nu. I Upp. 21: 24 står nämligen "Jordens konungar (ledande vetenskapsmän, läkare, ingenjörer, jurister etc.) skola föra ditin (in i "kuben", det tusenåriga riket) vad härligt de hava". De vetenskapliga rön och de erfarenheter, som hittills gjorts, komma alltså — i den mån de äro till gagn — även framdeles att utnyttjas av människorna. Lagar och förordningar, som visat sig vara ändamålsenliga, komma att bibehållas. En civil ordningsmakt måste finnas i varje land, och sannolikt även en internationell sådan. Det som här säges kan synas självklart för många; det förtjänar dock att framhållas, då man

ofta möter en överdriven uppfattning om de blivande förhållandena här på jorden under tusenårsåldern. Ehuru folken den tiden icke mer komma att lära sig kriga (Jes. 2: 4; Mika 4: 3), kommer en övergång från nu rådande förhållanden till fullständig frid här på jorden att taga avsevärd tid i anspråk; återställelsen kommer att pågå i ett tusen år.

Sedan lång tid tillbaka ha åtskilliga på Bibeln troende människor varit av den uppfattningen, att Jesus skulle komma åter och upprätta det tusenåriga rikets himmelska regering i början av det sjunde årtusendet efter Adams skapelse. Man har därför studerat kronologi i Bibeln och i världshistorien; härvid har man funnit, att 6000 år från Adams skapelse utgått med år 1872 efter Kristus.

Uppfattningen att människosläktet nu icke skulle vara äldre än något över 6000 år accepteras icke av de "lärdé"; dessa anse släktets ålder väsentligt högre. Flertalet människor ha okritiskt anammat denna sistnämnda uppfattning. På senare tid ha emellertid de metoder, som för närvarande ligga till grund för bedömningen av åldern hos fornfynd, kritiserats inom vetenskapsmännens egna led. Experter inom den matematiska statistiken¹⁾ anse sålunda, att vissa väsentliga slutsatser, som ligga till grund för dateringen av bl. a. historiska fynd med tillhjälp av den varviga leran, dragits på alltför lösa grunder. Denna metod synes hittills ha varit en av de förnämsta för datering av fynd. Atomforskningen har på allra sista tiden givit en ny metod; med stort intresse avvaktas de resultat, som komma att erhållas med denna.

I detta sammanhang synes det vara på sin plats att erinra om att fyndet av den s. k. Piltownmänniskan — "bevis" för att de brittiska öarna skulle ha varit bebodda i 500.000 år — avslöjats som ett falsarium. Antropologin kan icke ha stått på en hög nivå, när uppgifter om detta fynd tilläts inflyta i läro- och uppslagsböcker, varigenom de bidragit till att bilda den för närvarande vanligaste, snedvridna uppfattningen om människosläktets äldre historia. Man får hoppas, att for-

---

¹⁾ Läran om de metoder, som användas för att insamla, bearbeta och analysera ett material av observationer (siffermaterial).

skarna inom antropologin och arkeologin numera ha sådana hjälpmedel, att en kritisk granskning blivit möjlig av de påståenden, som gjorts i samband med fornynd.

Studiet av kronologi i Bibeln och världshistorien har givit oss kunskap om människosläktets verkliga ålder och om den gudomliga tidsåldersplanen. Kronologi är nödvändig såsom en grundval vid en undersökning av de profetiska tidsperioderna och uppfyllelsen av det profetiska ordet. Då mått ha visat sig ange tid i exempelvis Stora pyramiden vid Gize, ha måtten bl. a. i denna pyramid blivit en väsentlig länk i den kedja av faktorer, som i dag talar om för oss att den av Russell framlagda gudomliga tidsåldersplanen är riktig.

I denna tidsåldersplan är Jesu återkomst och händelserna i samband härmed av den allra största betydelse. *Russell har i "Studier i Skriften", del II, ägnat stort utrymme åt sättet för Jesu återkomst och utomordentligt väl klarlagt, hur Bibeln säger, att denna skulle ske. Ytterligare studier i ämnet har lett till följande tolkningar och tankar.*

När Jesus och lärjungarna en gång sutto på Oljeberget och de voro allena, frågade lärjungarna honom: Vad bliver *TECKNET* till din tillkommelse och tidens (tidsålderns) ände? — Matt. 24: 3.

Ordet "tillkommelse" är i grundtexten *PAROUSIA*, som betyder *närvaro* och är så översatt i "The Emphatic Diaglott". Efter sin uppståndelse är Jesus en andevarelse, och sådana kunna icke ses av människor med de naturliga ögonen. När Jesus kommer åter, kan han således icke bli synlig i skyn, iklädd en mänsklig kropp, ty i så fall skulle det icke behövas något särskilt "tecken" eller bevis på att han återkommer eller återkommit.

Jesus gav ett långt svar på lärjungarnas fråga, vilket bland annat gick ut på att ingen frid skulle komma på jorden före hans återkomst. Krig, revolutioner, hungersnöd, jordbävningar etc. skulle icke vara bevis på hans närvaro. Vers 27 i kapitel 24 (Matt.) säger: "Såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara." Det måste erkännas, att detta skriftställe icke är särskilt upplysande. Men gå vi till grundtexten, erhålla vi en bättre förståelse härav. En "ljungeld" eller blyxt kan aldrig

synas över halva jordklotet, blott några kilometer eller mil runt omkring den. Grekiska ordet "astrape" kan icke här översättas med ljungeld eller blix.

I Luk. 11: 36 förekommer i grundtexten samma ord, i svenska Bibeln återgivet med "... klara sken". Detta är den rätta grundbetydelsen av ordet. Från "en lykta" eller lampa, när den är tänd, utgår ett SKEN, som lyser i mörkret.

Matt. 24: 27 bör alltså förstås sålunda: Såsom gryningens ljus kommer från öster och utbreder sig mot väster, "så skall Människosonens NÄRVARO [parousia] vara" — grundtexten.

Guds folks lampa eller lykta är Bibeln — Psalm 119: 105. När Jesus återkommit, skall denna "lampa" eller lykta ge ett betydligt klarare och skarpare sken än någonsin förut, men icke nog härmed, detta "sken" skall därefter ständigt växa i klarhet, till dess dagen når sin höjd — Ordspr. 4: 18.

Bibeln som sådan växer icke i klarhet. Den är och förblir densamma. Sedan Uppenbarelseboken kom till, har den icke vuxit. Meningen med "skenet" måste därför vara förståelse av innehållet i Bibeln.

Eller med andra ord Bibelns bokstavliga innehåll ändras icke. Det är den rätta tolkningen därav, som utgör "skenet". Härvidlag avse vi grundtexten. Översättningar kunna vara bra eller mindre goda. Det är nödvändigt att bättre och bättre söka förstå grundtextens mening, men detta är icke tillräckligt. Man måste därtill ständigt vara vaken d. v. s. ge akt på profetiornas uppfyllelse. "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan [hoppet och vissheten om ett tillkommande gudsrike på jorden] går upp i edra hjärtan." — 2 Petr. 1: 19.

När Jesus återkommit, skulle, såsom nämnts, förståelsen över Bibeln bli oerhört mycket större än någonsin förut. Detta gäller icke den enskilde forskaren, vilken som helst, huru mycket en sådan än läser Bibeln, som är och förblir densamma efter återkomsten som före denna. I Matt. 24: 45 säger nämligen Jesus, att han (bland de troende på jorden den tiden) skall utvälja *en* "trogen och förständig tjänare",

som skall undervisa alla vakande bland annat om att han har återkommit och är osynligen närvarande. Andra skriftställen visa, att Jesus själv skulle övervaka och leda denne tjänares bibelstudier till en harmonisk förståelse av Guds ord — till förståelse av den gudomliga tidsåldersplanen i Bibeln. *Denna tjänare var 1874—1914 Charles T. Russell. De som vilja se "gryningens ljus" måste därför läsa hans skrifttolkningar.*

Även i Uppenbarelsebokens tionde kapitel behandlas Jesu återkomst, vilket torde framgå av följande tolkning av detta kapitel:

10: 1. "Och jag såg en [annan — ej i alla manuskript] väldig [mäktig] ängel komma ned från himmelen [Jesus kommer åter]. Han var klädd i en sky [omgiven av ett moln — osynlig för naturliga ögon] och hade regnbågen över sitt huvud [kommer för att uppfylla Guds löfte till Abraham, att hans "säd", efterkommande, andliga Israel = Messias (Gal. 3: 16), skall välsigna alla jordens familjer], och hans ansikte var såsom solen [för dem som se hans återkomst med förståndets ögon; solen = evangelium, med hans osynliga närvaro följer starkt ljus över Bibelns vittnesbörd om honom], och hans ben [fötter — de sista medlemmarna av evangelieålderns församling] voro såsom eldpelare [lysande facklor i mörkret i världen beträffande Guds rådslut]."

10: 2. "Och i sin hand hade han en [öppen — ej i alla manuskript] liten bokrulle [den gudomliga tidsåldersplanen, som före återkomsten varit okänd för alla människor, inberäknat de kristna och de namnkristna]. Och han satte sin högra fot på havet [håller de revolutionära tillbaka] och sin vänstra på jorden [hindrar de namnkristligt borgerliga från motaktion med vapenmakt, tills "vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor" (Upp. 7: 3) — givit dem förståelse över Guds tidsåldersplan]."

10: 3. "Och han ropade med hög röst [den närvarande sanningen, som 1874—1914 blott kunde höras av andligt sinnade människor och efter 1914 delvis också av återställelseklassen. I och efter den förestående stora nöden (Dan. 12: 1) komma miljoner och åter miljoner av förut sovande religiösa att lyssna till den rösten], såsom när ett lejon ryter [rytandet = profetior, tidsprofetior, Stora pyramidens vittnes-

börd etc. — är hemskt för sådana som låta skrämman sig, men det sanna "lejonet av Juda stam" är icke farligt, tvärtom; Jesus återkommer för att hjälpa och välsigna alla människor]. Och när han hade ropat, ["Och när han ropade" — grundt.] läto de sju tordönen höra sina röster."

10: 4. "Och sedan de sju tordönen hade talat ["Och när de sju tordönen talade" — grundt.], tänkte jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen säga: 'Göm såsom under insegel, vad de sju tordönen hava talat, och skriv icke upp det.' [Johannes hade i anden blivit förflyttad till vår tid (Upp. 1: 10). Johannes fick del av innehållet, men han blev beordrad att icke skriva ned detta i Uppenbarelseboken, enär Jesus återkomst skulle förbliva en hemlighet för alla i himmelen och på jorden, till dess återkomsten hade inträffat eller den osynliga närvaron begynt.]"

10: 5. "Och ängeln [Jesus återkommen och osynligen närvarande], som jag såg stå på havet och på jorden [håller människosläktet i schack, till dess evangelieålderns verk beträffande "hemligheten" avslutats, lyfte sin högra hand upp mot himmelen"

10: 6. "och svor vid honom [Jehova], som lever i evigheternas evighet, vid honom som har skapat himmelen och vad däri är och jorden och vad därpå är och havet och vad däri är, och sade: "Ingen tid skall mer givas ["Intet uppskov skall göras mera" (Elberf.-öv.): "Tiden skall icke längre fördröjas" (Diaglott) — för upprättandet av Guds sanna rike på jorden]";

10: 7. "utan i de dagar, då den sjunde ängels röst höres [evangelieålderns församling i sitt slutskede], när det sker, att han stöter i sin basun [tolkar den gudomliga tidsåldersplanen, som dittills varit fördold för människorna (och änglarna)], då är Guds **HEMLIGA** rådslut [Messias = Jesus + 144000, de senare under evangelieåldern **BLAND** människorna uttagna eller utvalda (Rom. 11: 25; Apg. 15: 14—17)] fullbordat [då fullkomnas Messias genom den första uppståndelsen på andra sidan förlåten till himmelska (för människor osyn-

liga), odödliga varelser — tusenårsrikets himmelska världsregering] i enlighet med det GLADA [observera uttrycket] budskap, som han [Jehova] har förkunnat för sina tjänare profeterna.”

10: 8. ”Och den röst, som jag hade hört från himmelen, hörde jag nu åter tala till mig; den sade: ”Gå [sedan Jesus nu återkommit] och tag den öppna bokrulle, som ängeln [Jesus] har i sin hand, han som står på havet och på jorden.”

10: 9. ”Då gick jag [Johannes, som i anden blivit förflyttad till vår tid, gör detsamma som envar av den sanna församlingens medlemmar gjorde 1874—1914 och som envar bör göra efter 1914] bort till ängeln och bad honom, att han skulle giva mig bokrullen [förståelse över Guds plan]. Och han sade till mig: ”Tag den och ät upp den [studera och lyssna till de sju tordönen (vilka icke fingo nedskrivs i Bibeln och därför äro att söka utanför denna, ehuru de givetvis tolka denna bok)]; den skall vålla dig bitter plåga i din buk [driva ut alla fördomar och orätta uppfattningar om Gud och Hans rike], men i din mun skall den vara söt såsom honung (visa sig vara den enda rätta skrifttolkningen — ett glatt och kärleksfullt budskap till alla människor).”

10: 10. ”Då tog jag bokrullen ur ängelns hand och åt upp den [studerade själv Bibeln med hjälp av *S.* i *Skr.* för att förstå den gudomliga tidsåldersplanen — och det gick för mig såsom ängeln sagt].”

A. K.

VAD SÖKER DU?

(Fortsättning från maj-numret).

En man, som sköter en vingård, är alltid angelägen om att inte låta för många druvklasar växa på samma gren, emedan han vet, att dessa då blir för små och gröna. Grenen orkar inte med att bringa till mognad huru många som helst. Han vet att det är bättre att ha färre druv-

klasar och få dessa fullmogna än flera och av sämre kvalitet. Därför bryter han av och gallrar bort somliga klasar för att få ett bättre resultat. Den lärdom vi kunna dra av denna bild är att vi inte böra planera att göra för mycket. Det är bättre att göra färre ting och göra dem bra, än att göra för många och endast till hälften och dåligt.

En del av våra affärsvänner frågar oss ibland, varför vi alltid äro så lyckliga. Orsaken därtill är att vi vandrar på helgelsens väg, och på den vägen finns glädjens fullhet. Vi erfara stor glädje vid utförandet av ett arbete som världen betraktar såsom dårskap. Vid ett av konventen sade en av ämbetsmännen vid skolan: "Jag har aldrig förr sett så många vara så glada och lyckliga över *"ingenting"*, som dessa människor äro". Men för oss är de andliga tingen alls inte *"ingenting"*, utan de är verkliga välsignelser från Herren. Vi använder därför varje försök till gemenskap med bröderna och studiet av Guds Ord på ett sådant sätt att vi skola kunna behaga Herren Gud bättre.

Dessa, som söka härlighet, ära och odödlighet, äro lärda av Bibeln att vaka över sina tankar, ord och gärningar, och att rätta dem, om de icke äro i harmoni med förmaningarna i Guds Ord. När vi blevo räknade såsom rättfärdiggjorda till livet, så gavs det åt oss bildligt talat att iklädas Kristi Rättfärdighets klädnad, eller såsom Upp. 19: 8 uttrycker saken:

"Och åt henne (den frälsta skaran) har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande och rent. Det fina linnet är de heligas rättfärdighet."

I Jak. 1: 27 få vi veta att

"En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och att hålla sig obefläckad av världen."

Fläckar på vår rättfärdighetsklädnad utgöres av synder, som orsakas av vårdslöshet, inte uppsåtliga synder. Den oundvikliga Adamitiska synden (arvssynden) döljes eller överskyles av Kristi Rättfärdighets klädnad, men sådana synder — vilka äro delvis uppsåtliga, på grund

av att det nya sinnet inte var tillräckligt vaksamt, som det borde ha varit, eller om det hade försummat att gå till nådens tron för erhållande av hjälp till att övervinna — de täckas av klädnaden endast till den del som hänför sig till den Adamitiska svagheten. För dessa delvis uppsåtliga synder måste vi gå till Herren och bedja Honom om Hans särskilda förlåtelse. På detta sätt bliva dessa fläckar avlägsnade från vår klädnad. Detta skall hjälpa oss i våra framtida erfarenheter till att "tygla hela kroppen" (Jak. 3: 2) och att i våra hjärtan tillväxa i kärlek, ödmjukhet och medkänsla.

På det sättet kan våra svåra misslyckanden bliva medel till att utveckla den kristna karaktären. Detta är i harmoni med 1 Kor. 11:31, där det heter:

"Om vi ginge till doms med oss själva, så bleve vi icke dömda."

Det betyder att vi ständigt måste mycket noga pröva våra tankar, ord och gärningar. Resultatet därav blir vanligen att vi måste rätta våra egna fel och tillkortakommanden så långt detta är oss möjligt, så att Herren Gud inte måste tukta oss på ett särskilt sätt. Vi komma snart att igenkänna Herrens ledning och foga oss själva efter hans vilja i såväl de små som de stora förhållandena i vårt liv.

Vi kunna vara glada över att Herren dömer oss efter vårt innersta hjärtas avsikter, enär det är vår ivrigaste önskan att göra hans vilja i alla våra angelägenheter. När David skulle utväljas och smörjas till konung, tänkte Samuel, när han fick se Eliab (som hade en ståtlig gestalt), att denne hade Herren utvalt.

Men Herren sade till Samuel, varom vi läsa i 1 Sam. 16: 7:

"Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom människan, som ser på det som är för ögonen, men Herren ser på hjärtat."

Davids hjärta var rätt inför Herren Gud. Andra kan inte läsa i vårt hjärta, men Herren kan det. På ett vetenskapligt museum finns det en intressant utställning i en låda, men denna är placerad i ett mörkt hörn så att föremålet som skall beskådas synes dunkelt och dimmigt. Men det finns också en elektrisk strömbrytare, som besökarna på muséet

kan vrida på, och då lyser det elektriska ljuset upp varje föremål i lådan, så att man kan se allt klart och tydligt. På samma sätt kan man i bildlig betydelse säga, att Herren Gud har en knapp, som han kan vrida på och kan då se klart in i våra hjärtans innersta och genomskåda våra verkliga avsikter.

Låt oss försöka att alltid låta våra ord vara mjuka och välbehagliga. Det kan vi göra om vi ständigt söker att bevara våra hjärtan rena och alltid försöker att tygla vår tunga, såsom Aposteln Jakob uppmanar oss att göra. (Jak. 3 kap.) En liten kattunge har mjuka tassar utom när han blir skrämmd eller retad. Då sträcker han ut sina klor. I stället för de mjuka tassarna känner du då de klösande klorna. Så är det också med oss om vi icke är vaksamma nog, då vaknar plötsligt den gamla människans upp och avslöjar sin inneboende uselhet i ovänliga ord.

För oss, som söka härlighet, ära och odödlighet, är det trösterikt att veta, att om vi tåligt uthärda i kampen mot djävulen och världen samt vårt eget kött, och icke förtröttas i att göra de goda, så är Guds välsignelse med och över oss i denna vår srid. Vi läsa i Ps. 17: 8:

”Bevara mig såsom en ögonsten, beskärma mig under dina vingars skugga.”

Vi veta ju hur snabba vi är till att skydda våra ögon från skada, när t. ex. dessa hotas av stötar eller främmande föremål, som hotar tränga in i ögonen. Hur gott är det då att veta att Herren på samma sätt alltid är färdig att skydda oss för andliga skador. Han övervakar alla våra förhåvanden och leder dem till vårt eviga bästa.

I 1 Sam. 18: 1 läsa vi om det varma vänskapsförhållande som rådde mellan Jonatan och David:

”När han nu slutat att tala med Saul, fäste sig Jonatans själ så vid Davids själ, att Jonatan hade honom lika kär som sin egen själ.”

Detta är en bra bild av det varma och innerliga vänskapsförhållande, som i närvarande tid råder emellan Guds folk. (I den engelska Bibeltextern står det beträffande vänskapsförhållandet mellan Jonatan och David, att ”Jonatans själ var knuten tillsammans med Davids själ”). Ordet ”knyta” påminner oss om hur en ylletroja virkas eller stickas

genom att strumpstickorna eller virkningsnålen sammanfogar trådarna till en enhet. Så är också Guds folk tätt sammanhållna "genom kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band". (Kol. 13: 14).

I Hebr. 13: 20—21 användes ordet — "Fridens Gud etc. Han *fullkomne* eder etc.". I Diaglott's översättning användes uttrycket "*knyt eder tillsammans*". Vi kan därför läsa texten i sin helhet sålunda:

"Men fridens Gud, som från de döda har återfört vår Herre Jesus, vilken genom ett evigt förbunds blod är den store herden för fåren, han *knyte* eder tillsammans i allt vad gott är, så att I gören hans vilja, verkande i eder det som är välbehagligt inför honom, Jesus Kristus. Honom tillhör äran i evigheternas evigheter". Amen.

Det är på grund av att vi äga samma hopp och därför att vi vandra på samma smala väg, som vi glädjas över att komma tillsammans i våra möten. Vi glädjas över att få tala med varandra om de ting som knyta oss fast tillsammans. I profeten Malaki 3: 16 läsa vi:

"Men då hava också de som frukta Herren talat med varandra och Herren har aktat på dem och hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte till äminnelse av dessa som frukta Herren och tänka på hans namn."

I nästa vers, Mal. 3: 17 säger Herren:

"Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag hava såsom min egen- dom på den dag, då jag utför mitt verk, och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son, som tjänar honom."

Herrens folk äro dyrbara för Honom och han glädjes över att hava gemenskap med dem. Vi har också lärt oss från Guds Ord, att Herrens folk liknas vid juveler. Juveler äro sällsynta och man får leta ivrigt efter dem och tvätta dem rena från dy och smuts, innan de bliva färdiga till att återspegla ljuset, som kastar sina strålar på dem. Men sedan äro de sköna. Och så finna vi Bröderna vara i besittning av de ädlaste känslor och egenskaper. De återspegla ständigt det Kristna kärleksljuset som genom den Helige Ande kastas över dem, därför att de leva så innerligt nära Herren Jesus. Om vi har så stor glädje redan nu i gemenskapen med Guds heliga på denna sidan av förlåten. O, vad out-

säglig glädje skall det då inte bliva, när vi få tillbringa en hel evighet med dem och Herren Jesus, under det vi äro upptagna och engagerade i det stora tusenårsrikets arbete med utdelning av överflödande väl-signelser till människosläktets värld.

Jesus bad ofta till sin Himmelske Fader. Det var från dessa hemliga stunder, och gemenskapen med sin Fader, som han hämtade andlig styrka, tröst och hugsvalelse. Sådana stunder voro dyrbara, när han kunde öppna sitt hjärta för Fadern som för ingen annan, när han för Honom kunde tala om alla sina sorger och tryckande bördor och fruktan och då Fadern uppenbarade sig själv för honom genom godkännande kärleksbevis och underhållande nåd.

Han är vårt föredöme. Liksom Jesus komma också vi att få lära oss lydnad under svåra omständigheter och genom lidande. Jesus var frestad i allting likasom vi, dock utan synd. Därom läsa vi i Hebr. 4: 15:

"Ty vi hava icke en sådan överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd."

Genom att vi fullt underkasta oss själva under denne Överstepräst, Jesus Kristus, äga vi den fullkomligaste förvisning om hans kärlek, hans överlägsna visdom och nåd och hans vilja och beredvillighet till att hjälpa oss i varje behov och nöd.

Vi kunna således med förståelse, hjälp och medkänsla från vår store Överstepräst fortsätta vår vandring på den "smala vägen", den väg som leder till den härliga "segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus. (*Fil. 13: 14*).

Förlitande oss på Herrens hjälp behöva vi inte "förtrötta i att göra det goda", utan i stället:

"med uthållighet i att göra det goda, söka härlighet och ära och oförgänglighet (odödlighet — EVIGT LIV". (*Rom. 2: 7*).

(Översättning från the Dawn, Maj 1956 av br. Einar.)

Inför Konventen år 1956.

"Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och för hela den hop han har med sig, *ty med oss är en som är större än den som är med honom*". (2. Krön. 32: 7).

Kasta vi en blick på omslagets första sida av detta nummer av Dagen så finna vi där själva innehållet av ovanstående text:

"MED OSS ÄR HERREN VÅR GUD TILL VÅR HJÄLP"

Dessa ord ger oss en omedelbar försäkran om att Herren är med sitt folk, att han vill hjälpa dem i deras varje tids behov. Herrens folk har alltid varit en liten minoritet i världen, en minoritet som är helt utanför ett nöjeslystet och egoistiskt samhälle, vilket står nästan helt och hållet under satans välde. Men denna text påminner oss även uppmuntrande om att vi har vid vår sida den största hjälparen av alla, "ty med oss är en som är större än alla dem som äro emot oss".

Dessa tröstefulla ord från vår text talades av konung Hiskia, en av Judas gudfruktiga konungar, vid den tid när Assyriens konung Sanherib hotade att förstöra Jerusalem och förslava Juda-folket. Hiskia vidtog alla förberedelser till att försvara staden och folket som han var i stånd till.

"Han tillsatte krigshövitsmän över folket och församlade dem till sig på den öppna platsen vid stadsporten och talade uppmuntrande till dem och sade:" (vers 6) "Varen frimodiga och oförfärade" o. s. v. (se texten här ovan).

Förhållandena för Herrens folk under hela evangelieåldern är mycket annorlunda än vad som var fallet under den Judiska tidsåldern ehuru den inte är mindre farlig och osäker. Våra fiender består inte av kungar och arméer sådana som hotade Jerusalem på Hiskias tid.

"Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot andevärldens furstar och väldigheter o. s. v." (Ef. 6: 10—18).

Satan är vår ärkefiende och världen samt vårt eget kött är hans vil-

liga medhjälpare. Detta utgör en fruktansvärd motståndare som det skulle vara hopplöst att segerrikt bekämpa, om det skulle bero på vår egen visdom och styrka. Men såsom det var med Juda i den gamla tiden, så är det för oss i dag: "MED OSS ÄR HERREN VÅR GUD TILL VÅR HJÄLP". Om detta är sant kunna vi gå framåt i striden under Kristi ledning med frimodighet vissa om att segra genom honom.

Assyriens konung hade en stor armé — 185.000 man — i sanning ett mäktigt köttsligt vapen (2 Kon. 19: 35). Men denna armé var helt betydelselös i jämförelse med Herrens styrka och resurser. Vi är också understundom benägna att förlita oss på vår egen kraft, när vi ställas inför hotande situationer. I stolthet över vår egen inbillade vishet inse vi kanske inte vårt behov av Herrens ledning. Sak samma av vad slag våra köttsliga vapen än må vara så kunna vi dock inte förlita oss helt på dem.

När Assyriens mäktiga här hade lägrat sig utanför Jerusalem och sänt ett ultimatum till Hiskia så läsa vi därom i 2 Krön. 32: 20:

"Men vid allt detta bådö konung Hiskia och profeten Jesaja, Amos' son, och ropade till himmelen".

Och detta rop var inte förgäves, ty i vers 21 få vi veta att

"då sände Herren en ängel, som förgjorde alla de tappra stridsmännen och furstarna etc. — — — så att han (Sanherib) måste med skam draga tillbaka till sitt land."

MED OSS ÄR HERREN VÅR GUD TILL VÅR HJÄLP. Detta är ännu sant för Herrens folk. Under det att våra fiender anfalla oss på olika sätt, så har vi också våra skyddsänglar, dessa "tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras skull, som skola få frälsning till arvedel". (Hebr. 1: 14).

Om Juda-folket kunde lita på Hiskias försäkran om att Herren skulle hjälpa sitt folk, skulle inte då vi helt förtrösta på Herrens ord i vilket han försäkra oss att Hans öra är öppet för vårt ropande och att hans resurser äro outtömliga och står till vårt förfogande för att giva oss seger. "Och när Gud är för oss, vem kan då vara mot oss". (Rom. 8: 31).

Herren hjälper sitt folk i synnerhet i sådana omständigheter i vilka

de är i särskilt behov av hans hjälp. Han hjälper oss t. ex. genom vårt personliga studium av hans ORD och i gemenskapen med hans folk, särskilt i de möten då vi studera hans Ord tillsammans.

Herren hjälper sitt folk även i de dagliga erfarenheterna och genom hans särskilda ingripande i alla deras förhållanden. Ju mera vi avvaktar hans ledning i alla livets omständigheter desto mera komma vi att inse och förstå hur underbart han handlar med oss, huru varje vårt steg är hägnat och ledsagat av hans kärlek och vishet.

Vi erhålla också Herrens hjälp genom att vaka och bedja. Herren gör dagligen underbara ting med och för oss, men vi förstår inte detta med mindre än vi äro andligen vakna och vaksamma. Jesus sade till sina lärjungar, när han var i Getsemane:

"Vaken och bedjen, så att I icke kommen i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt" (Matt. 26: 41).

Vaksamhet och bön är intimt förbundna med varandra. Ju oftare vi går till Herren i bön, ju bättre bliva vi i stånd till att skönja det milda, kärleksfulla och visa sätt på vilket Herren leder våra steg. Brist på trohet från vår sida kommer att leda till tuktan och aga, men hans tukande "stav" kommer att trösta oss om vi är riktigt övade.

Vi har inträtt i ett offer-förbund med Herren. Vi offerar vår tid, vår kraft, vårt allt i Herrens tjänst. Vi offerar köttsliga intressen, utom det som inte är behagligt för köttet — det är i sanning sådant som går tvärt emot våra naturliga önskingar och begär. För det "nya sinnet" skall kunna uthärda i fortsättningen av denna vår kamp emot köttet behöva vi få styrka av Herren. Och Herren giver sitt folk styrka till att fortsätta vandrigen på *uppoffrandets smala väg*. Under allt detta må vi följa maningen i Hebr. 12: 2:

"Och må vi därvid *se på Jesus*, trons hövding och fullkomnare, på honom som, i stället för att taga den glädje, *som låg framför honom*, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron."

Herren har också för oss *en glädje, som ligger framför oss*. Det är förväntan på att en gång bliva förenad med Jesus i det stora Rikets verk att återställa människosläktet till liv. Det innebär även en förväntan om att få vara med Jesus och med vår Himmelske Fader, där varest vi få åtnjuta glädjens fullhet genom evighetens ändlösa tidsåld-

rar. Dessa utsikter äro i sanning *hänförende* och hjälper oss att förstå att:

"vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet — åt oss, som icke hava till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas, ty de ting som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de varar i evighet" (2 Kor. 4: 17—18).

OLIKA SÄTT ATT TJÄNA.

Vi hör ofta somliga av våra vänner säga, att de gärna skulle vilja deltaga i arbetet för sanningen på något sätt, men att de undra om det finns någonting för dem att göra.

Pilgrimstjänsten må beaktas. De som inte själva känna sig lämpliga därför kunna kanske hjälpa de bröder som ha förmåga och kärlek till detta arbete. Möten kunna förberedas genom annonsering, anskaffande av lokal o. s. v. Sätten kunna vara många om kärleken och viljan att verka förefinnes.

Traktatspridningen får icke försummas. Det finns många sätt att deltaga i detta arbete. Alla kunna inte gå från dörr till dörr, men posta några eller många traktater till vänner och bekanta, ja varför inte även till allmänheten, det kan helt visst de flesta bland oss.

Offentliga möten kunna även i fortsättningen bliva till välsignelse. Dessutom kan bröder, som leda bibelstudier tjäna med dessa i samband med offentliga mötens anordnande.

Ett nytt sätt för spridandet av sanningen är att intala lämpliga Bibelstudier eller kortare vittnesbörd om Sanningen på grammofonskivor, vilka sedan kunna spelas upp för ensamma och sjuka vänner, ja t. o. m. kunna användas vid våra möten.

VÅR ALLRA HELIGASTE TRO.

Det är synnerligen viktigt att Sanningens vänner kommer tillsammans så ofta som möjligt till gemensam uppbyggelse och för att påminna varandra om den gamla, gamla sanningen, sådan den framställts av Broder T. C. Russell, särskilt beträffande TIDENS TECKEN. Huru

klart har inte denne Guds tjänare förutsett de nuvarande tidsförhållandena. Studera särskilt S. i S. kap. 7 i den IV delen om "Elementens förberedelse," samt kap. 15 i den I delen om "Den närvarande ställningen". Förvisso har Herren haft en Profet för att förkunna Hans Ord under de senare åren av Evangelii tidsålder (Hes. 2: 5). I profeten Mal. 4: 5—6 läsa vi:

"Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer" o. s. v.

Elias-budskapet, skörde-sanningen, har proklamerat Herren Jesu Kristi osynliga närvaro och att "Herrens hämndedag, ett vedergällningens år, nalkas, då Herren utför Sions sak" (Jes. 24: 8, 63: 4 samt kap. 8 i S. i S. band 2 om dessa tidstecken).

Såväl de olika kyrkornas präster och lekmän som kristenhetens oomvända människor har förkastat förkunnelsen och vittnesbördet om denna sanning. Därför kommer de "vindar" som omnämns i Jer. 25: 32—33, Hes. 1: 4 m. fl. att lössläppas, vilka kommer att åstadkomma uppror, revolutioner och Harmageddons-anarki (Upp. 16: 16).

Det kommer, ja, det har nästan kommit, uppå världen som en snara, som en tjuv om natten, plötsligt och oväntat. Se Luk. 17: 26—32, Luk. 21: 34—36, 1 Tess. 5: 1—6.

"*Stöten i basun på Sion* — Ty Herrens dag kommer, ja, den är nära. en dag av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, lik en gryning, som breder ut sig över bergen (rikena). Ett stort och mäktigt folk kommer, ett vars like aldrig någonsin har funnits och ej heller hädanefter skall uppstå, intill senaste släktens år". (Joel 2: 1—11).

Tiden är nära. Vår Herres korta avslutning av Skördarbetet måste verkställas från och med nu och intill utbrottet av Harmageddon. Den avmattning i stridslarmet som just nu präglar vår tids politiska förhållanden bör ses i ljuset av 1 Tess. 5: 3:

"Bäst de säga: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan."

Hur många bland oss är det som verkligen inser att denna tid står alldeles inför dörren. Förblindade och förvirrade av sekterism och

många andra -ismer förstår de flesta av vår tids människor inte huru fruktansvärt svår som denna nödens (vedermödans) tid kommer att bli, trots att detta skildrats i Dan. 12: 1, Matt. 24: 21—22, Jer. 25: 32—33 m. fl. bibelställen. Broder Russell skildrade denna vedermödans tid som liknande den som rådde under den Franska revolutionen, men långt mer intensiv och världsvid än vad denna var. Vi har på senare år bevittnat vissa förspel till Harmageddon i de vanvettiga uppror i många städer och i fängelser och andra offentliga institutioner. Alla måste förstå att den kommande och nu överhängande anarkien kommer att förstöra alla regeringar, nationer, stater och affärscentra, spolia alla slags fabriker, affärer och göra kommunikations- och transportleder obrukbara. Pengar och valutor som utfärdats före denna tid kommer att bli värdelösa. Namnkristendomen kommer att försvinna såsom agnar för vinden. Men fortfarande se vi "att folken mödar sig för det som skall förbrännas av elden, och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall bli till intet" (Hab. 2: 13).

Hela världen, inklusive de som bekänna sig vara kristna, men som i verkligheten äro "ogräs" och "skrymtare" är i mörkret. Men vi som äga sanningens budskap i våra hjärtan, vi har blivit utkallade från mörkret till Guds underbara ljus — ljuset från Guds Ord — vi är icke i mörkret. Men vi ha fått ljuset för att lära känna Guds underbara plan och avsikter med oss och hela sin skapande värld. Låt oss då föra detta budskap vidare och fort ut till andra. Tiden är nära då denna onda värld, regerad av satan och märkt av synd och död, skall avslutas och Herren Jesus Kristus skall tillsammans med sina heliga, (församlingen) framträda i härlighet för att välsigna alla slakten på jorden.

(Övers. från the Dawn Juni —56 med bearb. av Einar.)

SPRID DAGNINGEN OCH DESS TRAKTATER

Gud och Förnuftet samt Den stora slutstriden — sedan världsfred.

Insätt bidrag på postgiro nr 8703.

Rekvirera från

DAGNINGEN

Torpagatan 32 A. Jönköping.

Inför

sommarens möten med Sanningens vänner.

"Vi vilja alltså fara efter det som länder till frid och till inbördes uppbyggelse." (Rom. 14: 19).

Det vore önskvärt att dessa aposteln Pauli ord finge tjäna som ett "motto" eller valspråk för allt Guds folk var — och närhelst de komma tillsammans.

"Icke allt uppbygger" läsa vi i 1 Kor. 10: 23. Och i 2 Kor. 10: 8 talar Paulus om "den myndighet, som Herren har givit oss, till att uppbygga eder (varandra) och icke till att nedbryta" etc. I samma kapitelns början (versarna 3 och 4) talar han om våra stridsvapen: "Ty fastän vi vandra i köttet, föra vi dock icke en strid efter köttet. Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttslig art" etc. Huru ofta behöfve vi inte påminna varandra därom. Vi glömma ibland bort att "den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod utan mot andevärldens furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna." (Efes. 6:12). I stället strida vi kanske mot varandra om fåfängliga ting såsom ära och makt o. s. v. Förmaningarna i Kol. 3:dje kapitel äro mycket tänkvärda.

Vi alla, som äga den stora förmånen att få samlas med "dem som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu Kristi, rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro som vi", "låt oss oryggligt hålla fast vid HOPPETS BEKÄNNELSE, ty den som har givit oss löftet, han är trofast." (Hebr. 10: 23).

Må vi inte heller glömma alla de många av våra kära bröder och systrar som gärna hade velat vara med i våra möten, men som på grund av ohälsa eller andra orsaker äro förhindrade därtill. "Varen uthålliga i bönen och vaken i den under tacksägelse." (Kol. 4: 1).

Låt den närvarande Sanningen fröjda våra hjärtan. Bibelns profetiska tidstecken bådär att "sommaren är nära". Dessa tecken är redan till en ansenlig grad uppfyllda. Minns Mästarens ord i Luk. 21: 32: "Detta släkte skall förvisso icke förgås, förrän allt detta sker." —

Jag gläder mig i hoppet om att få möta kära bröder och systrar i FINLAND och kanske även i DANMARK för att påminna om den gamla, gamla Sanningen: "När detta börjar ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning." (Luk. 21: 28).

broder Einar.

Totuuden ystävien kesäkokousten lähestyessä.

"Niin tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rekentumistamme." (Room. 14: 19).

Olisi toivottavaa, että nämä apostoli Paavalin sanat saisivat olla "mottona" eli tunnuslauseena kaikelle Jumalan kansalle missä ja koska tahansa he kokoontunevatkin.

1 Kor. 10: 23 luemme: "Ei kaikki rakenna". 2 Kor. 10: 8 puhuu Paavali "siitä vallastamme, jonka Herra on antanut teitä rakentaaksemme, eikä kukistaaksemme (eikä masentaaksemme = ruots. käänn) . . ." Saman luvun alussa puhuu hän (säkeissä 3 ja 4) meidän sota-aseistamme: "Vaikka me vaellammekin lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi, sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset . . ." Kuinka usein tarvitsemmekin muistuttaa toisiamme tästä. Toisinaan unohdamme, että "meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa." (Efes. 6: 12). Sensijaan taistelemme ehkä toisiamme vastaan aivan turhista asioista, kuten kunniaa, vallasta j. n. e. Kehoitukset Kolos. kolmanassa luvussa ovat hyvinkin ajattelemisen arvoiset.

Me kaikki, jotka olemme saaneet tuon suuren edun kokoontua yhdessä niiden kanssa, "jotka ovat saaneet yhtä kalliin uskon kuin mekin Jumalamme ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa", "pysykäämme järkähtämättä *toivomme tunnustuksessa*, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen." (Hebr. 10: 23).

Älkäämme liioin unohtako kaikkia niitä monia rakkaita veljiä ja sisaria, jotka niin mielellään olisivat halunneet olla mukana meidän kokouksissamme, mutta jotka sairauden tai muiden esteiden takia ovat olleet estetyt saapumasta. "Olkaat kestävätkä rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaat." (Kol. 4: 2).

Riemuitkoon sydämemme nykyisestä totuudesta. Raamatun profetaalliset aikamerkit näyttävät, että kesä on lähellä. Nämä merkit ovatkin jo huomattavissa määrin, täyttyneet. Muistakaamme Mestariimme sanat Luukk. 21: 32. "Tämä sukukunta ei katoa, ennenkuin kaikki tämä tapahtuu."

Olen iloinen toivossa saada tavata rakkaita veljiä ja sisaria SUOMESSA ja ehkä myöskin TANKASSA saadaksemme yhdessä muistella tuota vanhaa, vanhaa totuutta: "Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostaka pääne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä." (Luukkaan 21: 28.)

(Veljenne Einar)

Viktig fråga.

"Väktare, vad lider natten? — Väktaren svarar: "Morgon har kommit, och likväl är det natt." (Jes. 21: 11—12).

Vi leva i en underbar men förskräcklig tid. Jehovas stora fruktansvärda dag är nära, därom råder intet tvivel. Många av de profetiska tidstecknen har redan visat sig, bland dessa är upprättandet av staten Israel ett av de mest betydelsefulla. Låt oss "därför göra vår kallelse och utkorelse fast — — — och akta på det profetiska ordet såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i våra hjärtan." (2 Petri 1: 10—21).

MORGONEN GRYP.

*Väktare vad lider tiden? Är väl Sions morgon när?
Männe tecknen, som den båda, visa, att den snart är här?
Pilgrim, ja. Stå upp, se kring dig!
Ljus re'n färgar österns sky.
Dig din bröllopsdräkt omgjorda! Nattens mörker nu ses fly.*

*Väktare, är detta ljuset av det stora sabbatsår?
Båda dessa röster klara, att Guds rike snart ingår?
Pilgrim, ja. Jag ser där borta
Kanaans dyra höjder le,
Och Jerusalem i ära kan min tjusta blick re'n se.*

*Pilgrim, se! Re'n riket nalkas med dess frukt och blommor, se!
Där, just där, i evig vårprakt Paradisets lunder le.
Lyss! — Vad lovsång där uppstämmer:
"Ära, ära till Guds Lamm."*

Vad välsignelse han bringar, Han, som dog på korsets stam!

(Nr 158 i Morgonsånger)

FRÅN REDAKTIONEN.

När detta nummer utkommer och läses befinna vi oss i Midsommartid. Den långa och pinande vinterkylan har måst ge vika för solens värmande strålar och lockat fram det slumrande livet ur naturens sköte. Vi befinna oss i högsommarens underbara tid. Så skall det också bliva i andens värld. Efter den långa syndens och dödens kalla vinternatt stundar det en härlig sommar. Redan nu blommar "fikonsträden", bildligt talat, och bebådar att sommaren är nära.

Konventens tid närmar sig. Först ha vi här i Skandinavien att notera mötena i Finland med början i Tammerfors den 30/6, de avslutas i Helsingfors den 8/7. Under mellantiden blir det möten i Åbo och event. på flera platser. Se meddelandet i Dagningens maj-nr. Konventet i Danmark blir som vanligt i Slusemöllen med början den 5/8 och hänvisas även beträffande detta till Dagningens maj-nummer.

General-konventet hålles den 4—10 Augusti i Bloomington, Indiana i USA. Introduktionen till detta finnes i detta nummer av Dagningen under rubriken: "Inför Konventen år 1956". Vidare detaljer om detta kommer i nästa nummer av Dagningen. Detta kommer dock förmodligen inte att kunna utsändas förrän i slutet av augusti eller början av september månad.

Uppmuntrande brev från Dagningens läsare har ingått till Dagningens Red. från olika håll. Det är med stor tacksamhet till Herren Gud som jag ödmjukt kan notera detta. Jag ber att härmed till alla dessa brevskrivare få säga ett hjärtevarmt tack och Gud välsigne.

Flera av våra kära vänner ligger f. n. sjuka och avsidestagna. Må vi flitigt bedja för dem, ja, göra än mer om vi det kunna för dessa.

Må vi alla göra allt vi kunna för att tjäna Herren och Bröderna medan vi hava tid, alltså i dag, i morgon kan det vara för sent.

Glöm inte heller bort Dagningens postgironummer 87 03 med det bidrag som Du är i stånd till att lämna till det goda verket.

"Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är, ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd" (Gal. 6: 9).

Red.

KONVENTET I STOCKHOLM 1—3 September.

Alla Sanningens vänner, särskilt Dagnings läsare, erinras om vårt eget konvent. Det kommer att bli tre innehållsrika dagar för deltagarna. Vi väntar att en representant från the Dawn i USA skall medverka, liksom även vänner från Danmark och Finland. Försumma ej att insända Din anmälan om deltagande och meddela samtidigt om du själv ordnar din inkvartering eller om du önskar att bestyrelsen för konventet skall göra det. I så fall är det säkrast att anmälan göres så tidigt som möjligt. Anmälan kan ske till Dagnings expedition, Torpagatan 32 A, Jönköping. Må Guds välsignelse vila även över detta konvent.

Red.

Rekvirera

Den stora slutstriden — sedan världsfred

SKRIFTENLIG
AKTUELL
TANKEVÄCKANDE

Pris 50 öre

DAGNINGEN

Torpagatan 32 a

Jönköping

Postgiro nr 8703